

Ο Πανιερώτατος ομιλεί στα Μ.Μ.Ε. συνοδευόμενος από τις Πρωτανικές Αρχές.

Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος

Επίτιμος Διδάκτορας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

● Του Λουκά Παναγιώτου, Διευθυντή Ραδιοσταθμού «Λόγος»

Το Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας, συνεκτιμώντας την προσφορά του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου στην Εκκλησία, τον άνθρωπο, τα γράμματα και τον πολιτισμό, αποφάσισε ομόφωνα να του απονεμίσει τον τίτλο του Επίτιμου Διδάκτορα του Τμήματος. Η πρόταση ανακοινώθηκε και εγκρίθηκε στη συνεδρίαση της Συγκλήτου του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και η τελετή αναγόρευσης πραγματοποιήθηκε, στην κατάμεστη από κόσμο αίθουσα τελετών Αλέξανδρος

Παπαναστασίου, στο κτίριο της παλαιάς Φιλοσοφικής Σχολής.

Στην προσφώνησή του, ο πρόεδρος του τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας, καθηγητής κ. Χρήστος Κ. Οικονόμου, τόνισε ότι αποτελεί ιδιαίτερη τιμή για το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης να απαριθμεί μεταξύ των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας της Σχολής της Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας τον Μητροπολίτη Κύκκου, «μιας χαρισματικής και πολυτάλαντης προσωπικότητας».

Ο κ. Οικονόμου αναφέρθηκε, ακολούθως, στην

Σε πρώτο πλάνο η Πρυτανεία και το Προεδρείο των Καθηγητών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και στο βάθος η Βυζαντινή Χορωδία της Θεολογικής Σχολής.

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας εκφωνεί την ομιλία του.

Η στιγμή της απονομής.

προσωπικότητα, το έργο και την προσφορά του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου. Ο καθηγητής κ. Οικονόμου, τόνισε χαρακτηριστικά ότι «ο Κύκκου Νικηφόρος, πέρα από την παιδεία που έχει, διακρίνεται για το εκκλησιαστικό του ήθος, τα «σπλάγγνα οικτιρμών» προς τον πάσχοντα άνθρωπο και την ανταπόκρισή του στις σύγχρονες προκλήσεις των καιρών. Έχει άποψη για τα ποικίλα και σοβαρά εκκλησιαστικά θέματα και προβλήματα της εκκλησίας της Κύπρου, της οικουμενικής Ορθοδοξίας και των διαχριστιανικών και διαθρησκευτικών διαλόγων. Γι' αυτό, συμβάλλει ουσιαστικά στο κοινωνικό γίνεσθαι του νησιού του, ενώ παράλληλα διαθέτει σαφείς απόψεις για το εθνικό πρόβλημα της Κύπρου και πρωτοπορία στα πολιτιστικά θέματα του τόπου του».

«Ο τιμώμενος Ιεράρχης», συμπλήρωσε «είναι ο άνθρωπος που βιώνει την οικουμενικότητα της Εκκλησίας, μέσα από τη στέρεη βάση της βιβλικής και πατερικής παράδοσης

της Ορθοδοξίας, με οδηγούς τους μεγάλους Πατέρες, οι οποίοι δίδαξαν και καθιέρωσαν τη φιλανθρωπία ως τρόπο ζωής και καθημερινής προσφοράς στον άνθρωπο, μέσα από την εσχατολογική προοπτική της Εκκλησίας. Βαδίζοντας επί τα ίχνη του ελεήμονος Χριστού έχει ως πρότυπο την «Παναγία Ελεούσα του Κύκκου», που γι' αυτόν υπήρξε και μάνα και τροφός και σκέπη και κραταιά προστασία στις δυσκολίες της ζωής του».

Ο Πανιερώτατος, στο πλαίσιο της ομιλίας του, κατά την τελετή αναγόρευσής του σε Επίτιμο Διδάκτορα, ευχαρίστησε ιδιαίτερα για την «εξειδικασμένη τιμή», που, όπως είπε, αποδόθηκε μεν προς το πρόσωπό του, αναμφίβολα, όμως, απευθύνεται και σε ολόκληρη την αδελφότητα, της Ιεράς Μονής Κύκκου, «την οποία, κατά την πολλή ευσπλαχνία και το άπειρο έλεος του Θεού, με αξίωσε να ποιμαίνω ήδη επί είκοσι και

τέσσερα συναπτά έτη».

Ο Μητροπολίτης Κύκκου ανέπτυξε, ακολούθως, το θέμα: «Εκκλησία και Φιλανθρωπικό έργο - Η διδασκαλία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου», λέγοντας ότι «ο ιερός πατήρ, όπως και άλλοι της εποχής του, π.χ. ο Μ. Βασίλειος, έθεσαν τις θεολογικές και ποιμαντικές βάσεις για μία κυρίαρχη και συστηματική παρουσία της Εκκλησίας, όσον αφορά στο φιλανθρωπικό και κοινωνικό έργο, κατά την υπερχιλιετή ιστορία του Βυζαντίου. Αυτή η μαρτυρία της Εκκλησίας δεν έχει χρονικούς περιορισμούς, καθόσον φθάνει μέχρι και τις μέρες μας και επηρεάζει και τους σύγχρονους θεσμούς».

Σημείωσε, ακόμη, ότι «την παρακαταθήκη αυτών των αγίων, όπως και τις πατρικές υποθήκες των κλητόρων της Μονής μας, περί της αυτοπροσφοράς των μοναχών στον άνθρωπο, παρέλαβαν οι Κυκκώτες μοναχοί και τις διασώζουν μέχρι τις μέρες μας, ως μία έμπρακτη συνέχεια του καθημερινού έργου τους, το οποίο ενυλώνεται στην αδιάλειπτη προσευχή και τη λατρεία του Θεού».

Τελειώνοντας, ο Πανιερώτατος, σημείωσε ότι «αν η Εκκλησία σήμερα επιθυμεί να ισχυροποιήσει τον ποιμαντικό της λόγο, καλό θα ήταν να μελετήσει ξανά την κοινωνική πρόνοια και τον πολιτισμό των βυζαντινών».